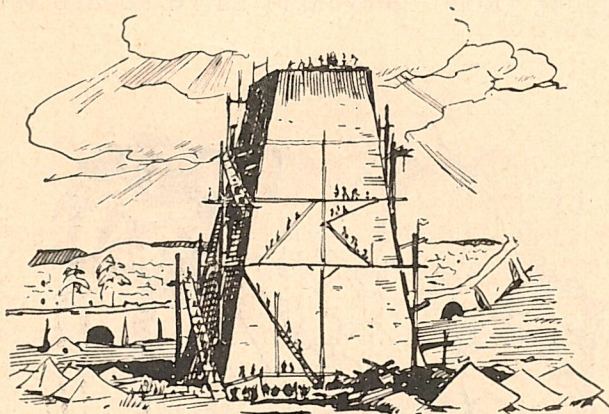

Защо има нѣми хора.

Легенда.

Нѣкога — много отдавна било то — хората станали толкова лоши, че намислили да дигнатъ кула до небето и стигнатъ Дѣдо Господа.

Запретнали ржави. Едни правѣли тухли, други ги пренасяли, трети носѣли варъ и пѣсъкъ, четвърти градѣли и кулата отъ день на день растѣла.

Дѣдо Господъ по него врѣме ималъ много небесни залиси, та не знаялъ за кулата. Но една вечеръ, когато се прибралъ, едно ангелче му се поклонило и му обадило. Той турилъ дланъ надъ очи и погледналъ къмъ земята. Много му домжчнѣло като видѣлъ кулата, но нищо не казалъ на ангелчето.

* *

Късно презъ нощта, когато всичко по земята заспало, Дѣдо Господъ повикалъ седемъ архангели и имъ казалъ:

—Ето благословията ми. Този часъ слѣзте на земята, съберете езицитѣ на всички хора и ми ги донесете.

Архангелитѣ се поклонили и отлетѣли. И не се минало много — донесли езицитѣ и ги струпали предъ палатитѣ на Дѣдо Господъ. После отишли и му обадили.

Дѣдо Господъ ималъ малко работа, та заповѣдалъ да ги повардятъ докато дойде. Харно ама, архангелитѣ били много изморени, та както ги вардѣли — заспали. Презъ